

Reforma, vindecarea relațiilor rupte

Text de memorat: „Căci, dacă atunci când eram vrăjmași am fost împăcați cu Dumnezeu prin moartea Fiului Său, cu mult mai mult acum, când suntem împăcați cu El, vom fi mântuiți prin viața Lui.” (Romani 5:10)

Relațiile dintre credincioși au fost uneori tensionate chiar și după Cincizecime, iar Noul Testament consemnează modul în care conducătorii și membrii bisericii au abordat aceste situații conflictuale. Principiile biblice aplicate de ei au avut rezultate pozitive și sunt extrem de valoroase pentru noi, cei de astăzi.

În studiul din săptămâna aceasta, vom discuta despre refacerea relațiilor. Marile redeșteptări spirituale din trecut au încurajat vindecarea relațiilor. Duhul Sfânt este Cel care face ca oamenii să se apropie de Dumnezeu și unul de altul. El dăruiește zidurile de despărțire dintre noi și Dumnezeu și zidurile dintre noi și semenii noștri. În esență, cea mai mare dovadă a puterii Evangheliei nu este neapărat *ce spune* biserica, ci *cum trăiește* biserica.

„Prin aceasta vor cunoaște toți că sunteți ucenicii Mei, dacă veți avea dragoste unii pentru alții” (Ioan 13:35). Dacă nu există acest fel de dragoste, toate discuțiile noastre despre reformă și redeșteptare nu au nicio valoare.

De la relație distrusă la prietenie

Pavel și Barnaba formau o echipă în lucrarea de mărturisire despre Domnul Isus. La un moment dat, a apărut între ei un motiv de dispută: Pavel nu putea accepta ca Ioan Marcu să li se alăture din nou, după ce, într-o ocazie anterioară, îi abandonase și se întorsese acasă, speriat de riscurile pe care le presupunea predicarea Evangheliei (Faptele 15:36-39).

„Faptul că i-a părăsit l-a determinat pe Pavel să-l judece pe Marcu nefavorabil, ba chiar cu asprime pentru o vreme. De cealaltă parte, Barnaba era înclinat să-l scuze din cauza lipsei lui de experiență. El se temea ca nu cumva Marcu să părăsească lucrarea, pentru că vedea în el calități care aveau să-l pregătească să fie un lucrător folositor pentru Hristos.” – Ellen G. White, *Faptele apostolilor*, p. 170

Dumnezeu lucra prin toți acești trei bărbați, însă era nevoie ca problemele ivite între ei să fie rezolvate. Pavel, predicatorul harului, trebuia să îi arate har tânărului predicator care îl dezamăgise. Apostolul iertării trebuia să ierte. Pentru un timp, Ioan Marcu s-a dezvoltat sub îndrumarea lui Barnaba și, în cele din urmă, Pavel a fost impresionat de schimbările produse în viața acestui tânăr.

1. Ce știm despre refacerea relației lui Pavel cu Ioan Marcu și despre încrederea pe care a căpătat-o în el? Coloseni 4:10,11; 2 Timotei 4:11.

Biblia nu prezintă detalii despre împrejurările în care a avut loc împăcarea lui Pavel cu Ioan Marcu, dar un lucru îl subliniază clar: tânărul predicator a devenit unul dintre colegii demni de încredere ai apostolului. Observăm că Pavel îl recomandă cu multă căldură bisericii din Colose, spunând că el și Aristarh „sunt... singurii care au lucrat împreună cu mine pentru Împărăția lui Dumnezeu”. De asemenea, spre sfârșitul vieții, Pavel îi cere lui Timotei să îl aducă pe Ioan Marcu la Roma, spunând: „... căci el îmi este de folos pentru slujbă”. Lucrarea a prosperat datorită contribuției acestui tânăr pe care reiese clar că îl iertase. Odată bariera dată la o parte, cei doi au putut colabora pentru înaintarea cauzei Evangheliei.

Cum ne putem forma obiceiul de a-i ierta pe cei care ne-au rănit sau ne-au dezamăgit? Totuși, din ce motiv iertarea nu presupune neapărat și refacerea relației? De ce nu este necesar întotdeauna ca lucrul acesta să aibă loc?

De la sclav la fiu

În perioada pe care a petrecut-o în temnița din Roma, Pavel l-a cunoscut pe Onisim, un sclav din Colose, fugit de la stăpânul lui. Cunosându-l personal pe stăpânul acestuia, Pavel îi trimite o scrisoare (cunoscută azi sub titlul de „Epistola către Filimon”) în care îl roagă să refacă relația cu sclavul fugar.

Relațiile erau importante pentru Pavel. El știa că relațiile rupte au o influență negativă asupra creșterii spirituale. Filimon era un conducător al bisericii din Colose. El nu putea păstra în suflet resentimente față de Onisim, întrucât lucrul acesta i-ar fi afectat mărturia creștină.

2. Citește Filimon 1-25. Ce principii importante ale refacerii relațiilor putem desprinde de aici?

Ceea ce ne uimește la prima vedere este faptul că Pavel nu condamnă sclavia în mod categoric. Însă, dacă citim cu atenție, observăm că strategia lui a fost cu mult mai eficientă. Idealul este ca Evanghelia să înlăture orice diferență de clasă (Galateni 3:28). Pavel îl trimite pe Onisim înapoi la Filimon, dar nu ca pe un sclav, ci îl trimite ca pe fiul său în Hristos și ca pe un „frate [al lui Filimon] preaiubit” în Domnul (Filimon 16).

Pavel știa că, pentru sclavii fugari, viitorul era întunecat: trăiau tot timpul cu frica de a nu fi prinși și duceau o viață de mizerie și sărăcie. Dar Onisim avea acum șansa la un viitor luminos: era frate de credință cu Filimon și slujitorul său supus. Hrana, adăpostul și locul de muncă îi erau toate asigurate prin bunăvoința stăpânului său. Refacerea relației care fusese ruptă a adus o schimbare radicală în viața lui: el a devenit „fratele credincios și preaiubit” și colaboratorul lui Pavel (Coloseni 4:9).

Ce principiu poți aplica personal la relațiile tensionate, deteriorate, poate chiar rupte cu semenii tăi?

De la competiție la completare

3. După cum am văzut într-un studiu anterior, biserica din Corint avea probleme mari. Ce principii ale refacerii și restaurării relațiilor prezintă Pavel în 1 Corinteni 3:5-11; 12:1-11 și 2 Corinteni 10:12-15?

În aceste pasaje, apostolul amintește câteva principii importante pentru unitatea bisericii. El subliniază faptul că Domnul Isus lucrează prin oameni diferiți în diferitele ramuri ale activității bisericii Sale și că toți împreună contribuie la ridicarea „clădirii lui Dumnezeu” (1 Corinteni 3:9).

Dumnezeu ne cheamă la cooperare, nu la competiție. Fiecare credincios primește un dar spiritual pentru a le sluji membrilor trupului lui Hristos și oamenilor în general (1 Corinteni 12:11). Nu există daruri mai mari și daruri mai mici. Toate darurile sunt necesare în biserica creștină (1 Corinteni 12:18-23). Noi nu primim daruri spirituale pentru a ne lăuda cu ele, ci pentru a sluji.

Compararea cu alții este neînțeleaptă, fiindcă ne duce fie la descurajare, fie la mândrie. Pe de o parte, ideea că alții sunt cu mult superiori nouă ne demoralizează. Pe de altă parte, gândul că lucrarea noastră este mai eficientă decât lucrarea altora ne face aroganți. Ca urmare, ambele atitudini ne fac ineficienți. Însă, dacă suntem activi în sfera noastră de influență mărturia pe care o dăm pentru Hristos ne aduce bucurie și satisfacție. Eforturile noastre vor veni în completarea eforturilor altora: iar biserica lui Hristos va face pași uriași spre Împărăția veșnică.

Darurile cărei persoane ți-au stârnit invidia? Cât de frecvent te-ai mândrit cu darurile tale și te-ai comparat cu alții? Nu-i așa că îngrijorarea lui Pavel este relevantă în orice timp? Cum ne putem forma obiceiul de a avea atitudini neegoiste, pentru a evita atât capcana descurajării, cât și pe cea a aroganței?

De la divergențe la iertare

Ce este iertarea? Dacă îl iertăm pe cel care ne-a greșit, înseamnă că-i justificăm comportamentul? Pot să iert numai dacă cel greșit dă dovadă de căință? Ce fac dacă cel pe care sunt supărat nu merită să-l iert?

4. Care sunt caracteristicile esențiale ale iertării? Romani 5:8-11; Luca 23:32-34; 2 Corinteni 5:20.21

Hristos a luat inițiativa de a împăca omenirea cu El. „Nu vezi tu că bunătatea lui Dumnezeu te îndeamnă la pocăință?” (Romani 2:4), întreabă Pavel. Prin Domnul Isus, am fost împăcați cu Dumnezeu pe când eram încă păcătoși. Împăcarea nu vine ca urmare a pocăinței noastre și a mărturisirii păcatului. Ea a fost realizată prin moartea lui Hristos pe cruce; partea noastră este să o primim.

Însă nu putem beneficia de binecuvântările iertării până nu ne mărturisim păcatele. Aceasta nu înseamnă că prin mărturisirea păcatelor Îl înduplecăm pe Dumnezeu să ne ierte – dintotdeauna, El a fost și este dispus să ne ierte. Dar, prin mărturisirea păcatelor, putem să primim iertarea Sa (1 Ioan 1:9). Deci mărturisirea este esențială, dar nu pentru că schimbă atitudinea lui Dumnezeu față de noi, ci pentru că schimbă atitudinea noastră față de El. Când ascultăm îndemnul Duhului Sfânt de a ne căi și de a ne mărturisi păcatele, suntem schimbați.

Iertarea este un act vital și pentru bunăstarea noastră spirituală. Când nu-l iertăm pe cel care ne-a greșit, ne facem rău în primul rând nouă. Durerea se acumulează în suflet și devine apăsătoare și insuportabilă.

Când iertăm, îl eliberăm de condamnare pe cel care ne-a greșit, fiindcă și Hristos ne-a eliberat pe noi de condamnare. Dar prin aceasta nu justificăm comportamentul celui care ne-a greșit. Noi putem să ne împăcăm cu acela care ne-a greșit, deoarece Hristos ne-a împăcat cu Sine pe când noi eram încă păcătoși. Noi putem

ierta, deoarece am fost iertați. Putem iubi, pentru că suntem iubiți. Iertarea este o alegere. Putem alege să iertăm chiar dacă cel care ne-a greșit nu dă dovadă de schimbare în acțiunile și atitudinile sale. Acesta este spiritul lui Isus!

Cum ne poate ajuta deprinderea de a medita la iertarea primită prin Isus Hristos să ne formăm obiceiul de a-i ierta pe ceilalți?

De la ranchiună la refacere

5. Care sunt cei trei pași pe care spune Domnul Isus să-i urmăm când dorim să soluționăm un conflict cu un alt membru al bisericii? Cum putem aplica sfaturile Sale astăzi? Matei 18:15-17

Domnul Isus a dat aceste sfaturi cu intenția de a păstra conflictul în interiorul unui grup cât mai mic posibil. Dorința Sa este ca problema să fie rezolvată direct de cele două persoane implicate. Din acest motiv, El declară: „Dacă fratele tău a păcătuit împotriva ta, du-te și muștră-l între tine și el singur” (Matei 18:15). Pe măsură ce conflictul apărut între doi indivizi se extinde, cuprinzând tot mai mulți oameni, disputa se întetește. Se formează tabere opuse și se alcătuiesc planuri de atac. Dar creștinii nu procedează așa. Ei depun eforturi pentru a rezolva problemele în particular, în spiritul iubirii creștine și al înțelegerii reciproce, creând astfel o atmosferă propice împăcării, în care Duhul Sfânt să poată lucra.

Se întâmplă totuși ca apelurile personale la rezolvarea conflictului să rămână fără răspuns. În această situație, Isus ne sfătuiește să luăm cu noi unul sau doi martori. Trebuie reținut faptul că nu putem trece la pasul al doilea al procesului de reconciliere până când nu am parcurs primul pas. În tot acest timp, urmăm să-i apropiem pe oameni unii de alții și nu sa-i îndepărtăm. Cel sau cei care însoțesc partea vătămată nu au rolul de a demonstra că aceasta are dreptate sau de a se alătura în a-l învinovăți pe cel la care merg. Ei sunt motivați de dragostea și compasiunea creștină și vin în calitate de consilieri și de parteneri de rugăciune, pentru a ajuta la apropierea celor două părți.

Se poate întâmpla însă ca toate tentativele de aplanare a conflictului să dea greș. În această situație, Isus ne îndrumă să aducem problema în fața bisericii. Dar aceasta nu înseamnă că trebuie să suspendăm serviciul divin de dimineață pentru rezolvarea unui conflict personal. Locul potrivit pentru prezentarea problemei, în cazul în care cele două părți nu s-au împăcat după parcurgerea primilor doi pași, este comitetul bisericii. Scopul pasului al treilea este tot reconcilierea, nu blamarea unei părți și dezvinovățirea celeilalte.

„Nu lăsa ca resentimentul să se transforme în răutate. Nu îngădui ca rana să se infecteze și să erupă în cuvinte otrăvite, care întinează mintea celor ce le ascultă. Nu permite ca gândurile pline de amărăciune să continue să umple mintea ta și a lui. Mergi la fratele tău și vorbește cu el despre problema în cauză, cu umilință și cu sinceritate.” – Ellen G. White, *Slujitorii Evangheliei*, p. 499

Studiu suplimentar

„Când lucrătorii Îl au pe Domnul Hristos în sufletul lor, când orice urmă de egoism dispare, când nu există rivalitate, nici luptă pentru supremație, când există unitate, când ei se sfințesc pentru ca dragostea unuia pentru altul să poată fi văzută și simțită, atunci torentele harului Duhului Sfânt vor veni asupra lor tot atât de sigur cum este sigur că făgăduința lui Dumnezeu se va împlini la literă.” – E. G. White, *Solii alese*, cartea 1, p.175

„Pentru ca, în ziua cea mare a Domnului, să stăm adăpostiți în Hristos, turnul nostru de scăpare, trebuie să îndepărtăm orice invidie și orice luptă pentru supremație. Trebuie să distrugem complet rădăcinile acestor lucruri nesfinte, ca nu cumva să prindă din nou viață. Să ne așezăm cu totul de partea Domnului.” – Idem, *Evenimentele ultimelor zile*, p. 190

Întrebări pentru discuție

1. Citiți Coloseni 3:12-17 în cadrul grupei. Discutați despre calitățile creștine pe care membrii bisericii din Colose sunt îndemnați să le dobândească. De ce sunt aceste calități fundamentale pentru rezolvarea conflictelor? În ce mod ne ajută aceste calități să aplicăm principiile prezentate în Matei 18:15-18?
2. Recitește Coloseni 3:12-17. De ce sunt învățăturile acestea atât de importante pentru redeșteptare și reformă?
3. În opinia ta, care este impedimentul cel mai mare care stă în calea realizării redeșteptării și reformei în Biserica Adventistă de Ziua a Șaptea, în ansamblu? Învățăturile și doctrinele noastre? Bineînțeles că nu! Ele formează mesajul pe care Dumnezeu ni l-a încredințat să îl vestim lumii! Impedimentul suntem noi, relația dintre noi, invidia, bârfa, egoismul, dorința după supremație și altele asemenea lor. De ce ai nevoie chiar tu – da, tu, nu persoana de lângă tine, nu pastorul – să ceri cu stăruință puterea Duhului Sfânt pentru a experimenta schimbarea care este necesară pentru ca redeșteptarea și reforma bisericii să devină realitate?